

res als ciutadans, ho diu, punt 4, article 5. Reconeix un fet, li dóna una competència: subsidiarietat. Per tant, el rol de les administracions.

I valgui aquest reconeixement a les administracions, també a les entitats, moltes d'elles, i al sindicalisme, que han fet en aquests anys acollida al nostre país i que ens ha permès que amb una presència de quasi 1 milió de nous veïns i veïnes la societat catalana, amb noves contradiccions, sigui una societat que vol generar la igualtat de drets, el conjunt dels deures i drets per a tothom i sobretot una igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Acabades les intervencions, avisem per votar.

Senyor Domingo, em demana la paraula per quin motiu, si us plau. (*Veus de fons.*) Perdó...

El Sr. Domingo Domingo

Múltiples alusiones.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, quería reconocer un error: efectivamente, cuando dije Amposta quería decir Vinaroz, señor Bosch.

En el caso de la intervención del señor Cleries, mire, en general en todas, permítanme que les diga que hay un cierto tono de perdonavidas que para algunos que somos hijos de emigrantes interiores es insufrible. Creo que hablar aquí de Cataluña de *terra d'acollida*, Cataluña es tan *terra d'acollida* como Madrid o la Comunidad Valenciana, no es más, también han recibido emigrantes de otras partes de España y del mundo y no presumen de ello.

Les leeré una cosa, una guía *d'acollida* que ha editado el Departament d'Acció Social i Ciutadania, *un tríptic*: «La llengua catalana com a eina és molt més efectiva que altres llengües en altres territoris per a la inclusió social. Així, per exemple, un marroquí o un equatorià que viu a Madrid possiblement li sigui més difícil de ser reconegut com a ciutadà més del país pel fet de parlar castellà, mentre que a casa nostra si parla català, molt més fàcilment deixarà de ser estranger davant la percepció dels ciutadans.»

El vicepresident primer

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Ustedes... –perdón, termino ya, señor presidente–, únicamente quiero decir que evidentemente esto se llama discriminación y cierto toque racista, por decirlo de alguna manera.

Y únicamente no confundan ustedes el fanatismo con la pasión, se puede ser fanático susurrando a los oídos.

El vicepresident primer

Senyor López, em demana la paraula per quin motiu?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Per al·lusions a una persona que no és present en aquest hemicicle, el senyor García Albiol, un regidor del Partit Popular de Badalona, que se li han fet...

El vicepresident primer

Trenta segons. (*Remor de veus.*)

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Més que res perquè se li ha fet una acusació molt important que és de xenofòbia. Jo no sé si a vostè li molesta que el Partit Popular sigui una alternativa real de govern a Badalona, no sé si és això el que li molesta. Però, miri, nosaltres no hi ha cap divisió d'opinions, nosaltres estem molt més propers a una posició d'una immigració legal i integrada que a una posició de papers per a tothom, que és el que es veu que des del seu grup estan defensant.

Gràcies.

(*Remor de veus. Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat del Grup Mixt i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 114 vots en contra, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00065/08)

El setè punt és la Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions. Presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, un cop més..., un cop més parlem en aquesta cambra de successions i donacions. Presentem una nova iniciativa per a la supressió parcial de l'impost de successions i donacions. I si no ho recordo malament, aquesta és la vuitena vegada que parlem d'aquest tema en aquesta cambra. Ho fem però en un context específic sobre el qual m'agradaria cridar la seva atenció, ho fem en un

context de crisi molt aguda, en període recessiu, ho fem quan els indicadors de l'economia apunten que vivim un molt mal moment i ho fem justament quan es produeix una polèmica a la societat espanyola que consisteix a dir curt i ras: convé incrementar els impostos quan hi ha crisi? Aquest és el context. I a nosaltres ens ha semblat oportú dir per activa i per passiva i portar-ho al Parlament que no convé incrementar els impostos.

I les senyories pensaran: doncs, i exactament quina relació guarda incrementar o no incrementar impostos amb un debat com aquest? Tota. És a dir, nosaltres volem aprofitar aquest debat per enviar al poble de Catalunya un missatge clar: difícilment és convenient incrementar impostos mai, però quan hi ha època de crisi és quelcom més que un error polític, és un atemptat contra els empresaris i contra els treballadors. Ho repeteixo perquè quedi clar: quan hi ha crisi, no és només un error polític, és, més enllà, un atemptat contra les empreses i els treballadors. Una primera declaració de principis sobre aquesta qüestió.

Ens ha semblat que, si tinguessin, els grups que donen suport al Govern, l'amabilitat d'aprovar un projecte d'aquestes característiques, una proposició d'aquestes característiques, hauríem de compensar aquest increment a què el Govern espanyol sotmetrà empreses, famílies i treballadors durant aquest exercici i l'exercici que ve.

És a dir, voldria fugir, i no cediré a la temptació, senyores i senyors diputats, d'un debat ideològic o abstracte. No, és quelcom més senzill; és: incrementarem els impostos; tenim un marge de maniobra, com justificaré després, amb l'impost de successions i donacions; home!, i convé segurament poder enviar un missatge als ciutadans de Catalunya: no podem seguir mantenint un impost de successions i donacions com el que mantenim.

Contra totes les recomanacions, el Govern Zapatero ha decidit incrementar impostos. Veus assenyades, no només del partit de l'oposició, sinó des del mateix Govern, han dit: «No, en època de crisi no convé incrementar els impostos.» Ho ha dit el conseller Castells, ho ha dit el president Montilla, ho ha dit l'opinió pública i la publicada en general: «No convé incrementar impostos.»

I aquesta és una iniciativa que tracta de facilitar que aquest impacte sigui el menor possible. I suggerir-los que, amb una proposta molt moderada de successions i donacions, retallem aquest increment d'impostos que prepara el Govern Zapatero. Aquesta és la primera raó: compensar l'increment d'impostos que perpetra el Govern socialista espanyol contra el poble de Catalunya i el poble espanyol.

Segona qüestió, el clam popular. Jo sé que això els costa a vostès creure. Però els podria dir tranquil·lament que la darrera cosa que jo he fet avui aquest matí en aquest Ple ha sigut rebre una associació de gent gran. Han vingut a parlar de l'impost de successions i donacions. He tingut l'oportunitat de dinar amb un col·lega. Ens han aturat el dinar per dir: «Escoltin, què passa amb les successions i donacions?»

Vostès ho saben, que, enfocat o no, hi ha un clam popular al país contra el manteniment de l'impost de successions i donacions. Ho saben perfectament. Vostès acostumen a mirar a una altra banda quan el que veuen no els agrada. Saben que hi ha una voluntat general d'un impost que la gent considera injust; la gent considera injust un impost com el que tenim. I, per tant, ens ha semblat que era, coincidint amb el nostre programa electoral, l'oportunitat de parlar-ne.

Vull dir una cosa més, una tercera cosa. És aquest impost un impost injust? Bé, només cal seguir el debat, només cal seguir el debat de política general de fa dues setmanes –dues setmanes–: allusions de la majoria de portaveus dels partits que donen suport al tripartit –si volen, ho llegim; si volen, ho llegim–, en el sentit que l'impost de successions i donacions és un impost injust que cal modificar. I aquest és el tercer objectiu de la nostra iniciativa avui. El primer, compensar aquest increment d'impostos; el segon, respondre a aquesta voluntat popular, i el tercer, ser capaços d'arribar a un acord en la qüestió de la injustícia d'un impost com aquest.

Llegia jo aquest debat, i em va semblar que era oportú fer-los-en esment. Llegia jo aquest debat quan el senyor Puigercós i la senyora Simó parlaven de la injustícia de l'impost i feien una defensa de la necessitat d'una iniciativa que anés cap a la retallada de l'impost de successions i donacions. Crec, diputada, que m'ajusto exactament a la lletra i a l'esperit del que van dir. És un impost injust i convé una retallada. Primer punt.

Després vam tenir l'oportunitat d'assistir al debat entre el president del nostre grup parlamentari, el senyor Mas, i el president Montilla: s'havia de retallar aquest impost. Després vam tenir l'oportunitat d'altres portaveus que es manifestaven en el mateix sentit. I un creia que això anava seriosament. Fins que vam sentir la intervenció, no està avui aquí, del diputat Miralles. En vam tenir prou. Si alguna vegada teníem un dubte que vostès estaven pensant en alguna iniciativa que permetés reduir l'impost de successions, vam escoltar el diputat Miralles i vam dir: «Ja en tenim prou.»

Què deia el diputat Miralles, avui absent aquí? Deia el següent: «No s'eliminarà aquest impost per part d'aquest Govern.» Cap novetat, això ho han dit tots vostès. «A fi d'eliminar aquest impost, ha de quedar clar que el que pretén el Govern és avaluar.» I ja molt emocionat deia: «No s'eliminarà! Queda clar? No s'eliminarà, que quedi clar.» (*Veus de fons.*) Ho deia en Miralles. I vam tenir la idea clara del que pretenien vostès amb la moció que després varen votar.

Els seré franc, un els escolta a vostès parlar aquí, amb una certa ingenuïtat; escolta la ràdio que repica, amb més ingenuïtat encara, les posicions que defensen; vénen aquí, escoltem, mirem la proposta, no l'entendem, sentim en Miralles, ja sabem el que hem de fer: votar-hi en contra –votar-hi en contra.

Per què? Senzillament per una raó, perquè la proposta que vostès van portar aquí, la iniciativa que van portar aquí pretén fer el de sempre: dir que reduïrem l'impost de successions i donacions, cosa que van anunciant des

de la passada... (*Veus de fons.*) No, no, diputat; vostès van anunciant des de la passada legislatura que reduiran aquest impost. Vostès han fet un retoc en l'àmbit de la «vivenda» i segueixen presumint que retocaran aquest impost. I quan nosaltres som capaços de seguir l'evolució de la recaptació en l'àmbit de l'impost de successions i donacions, què comprovem? Comprovem que aquest impost segueix creixent. Només hi ha un impost que creixi a Catalunya: successions i donacions; l'únic.

Si vostès... L'únic! En època de crisi, l'únic impost que creix és successions i donacions: drets liquidats any 2008, 1.003; recaptat, 916.000; drets liquidats l'any 2007, 844.000; recaptats, 741.000. És l'únic impost que creix.

I jo els dic, senyores i senyors diputats: si veritablement creiem que tenim una pressió fiscal com la que tenim –sense anar més lluny, un diari tan poc sospitós com *El País*: «España, donde más sube la presión fiscal en los últimos siete años», tan poc sospitós com *El País*–, si tenim una pressió fiscal incrementada, si vostès recapten l'impost de successions i donacions, no tenim un marge per retallar, aquí? No, no tenim un marge perquè vostès s'atansen a aquesta qüestió des d'una doble perspectiva. La primera, ignorar el que pensa i sent la majoria de la població, absolutament; vostès ignoren el que pensa i sent la majoria de la població –primera. I, segona, des d'una posició ideològica, diuen: «A això no hi renunciarem.» I el portaveu més clar el tenen, des de les fileres comunistes, en el senyor Miralles. (*Remor de veus.*) Clar, és una qüestió de caràcter ideològic.

L'altre dia teníem un debat en una emissora de ràdio, que no posarem aquí en solfa, i recordaven una intervenció del president Zapatero que deia el següent: «Apujarem els impostos» –deia el president Zapatero– «en un acte de solidaritat. I tots els ciutadans ho entenen.» Va dir això el president Zapatero: «Apujarem els impostos perquè Espanya és un país solidari i tots els ciutadans ho entenen.» I allò que vostès ja saben que fan les emissores, van recollir deu opinions, deu opinions de gent que passava pel carrer. Ni un va dir que estava a favor de l'increment d'impostos! (*Remor de veus.*) «Clar» –diu–, «ara els periodistes...» –no ho diguin això, sortirà en els diaris–, «els periodistes busquen interessadament aquells que estaven en contra dels impostos.» Home, per Déu!

Vostès saben –i, si no, és més greu; si vostès no ho saben és més greu, diputats– que hi ha un clam popular contra aquest impost. (*Veus de fons.*) Contra qualsevol impost. I vostè per què creu que contra qualsevol impost, diputat? Perquè la gent és absolutament cobdiciosa, perquè la gent és antisolidària, perquè la gent no vol pagar... (*Pausa.*) No? Doncs, per què és? (*Remor de veus.*) Vostès, disculpin-me..., senyores i senyors diputats, vostès s'han quedat sense un sol argument per defensar el tema del manteniment i de l'increment d'impostos, i els envien pel país a defensar aquest increment d'impostos, de manera que són incapaços de donar la cara en defensa dels impostos.

Però a més voldria que vostès poguessin copsar el realisme de la proposta que portem aquí. M'agradaria que vostès el poguessin copsar. Nosaltres hem presentat una

proposta aquesta vegada que els ve a dir el següent. Diu: reduïm la base imposable en el primer grup, el segon grup, el tercer i el quart, i modifiquem lleugerament el tipus de gravamen.

Si només quedés una mica de sensibilitat, una espurna de sensibilitat, i comparéssim, u, supressió de l'impost; dos, la nostra iniciativa del 2007; tres, la iniciativa que portem avui, no podríem posar-nos d'acord sobre aquesta qüestió?

Si vostès volen enviar un missatge a l'opinió pública que veritablement volen rebaixar l'impost de successions, no podem posar-nos d'acord? Diu: «Escolti'm, no, perquè ens sembla que reduir la base imposable als 600.000 euros que vostès plantegen és massa agosarat.» Parlem-ne. Però vostès no en volen parlar, i l'opinió pública catalana ha de saber i sap que el Govern tripartit no vol sentir a parlar de la reducció de l'impost de successions i donacions, i la fan combregar... (*veus de fons*) –no, no és veritat; no és veritat–, la fan combregar amb rodes de molí –la fan combregar amb rodes de molí.

L'altre dia, el nostre portaveu adjunt, el diputat Pelegrí, va llegir... (*Veus de fons.*) No se senti al·ludit, diputat; no aprofiti, diputat... (*Remor de veus.*) Si m'ho permeten –si m'ho permeten–, el diputat Pelegrí va llegir... (*Persisteix la remor de veus.*) Si m'ho permeten... Senyores i senyors diputats! (*Pausa.*) Si m'ho permeten, el diputat Pelegrí va llegir una intervenció en el sentit de què era la proposta que vostès portaven a consideració d'aquesta cambra respecte a la iniciativa que presentaven.

Bé, no he trobat a ningú que pogués entendre exactament de què parlaven vostès. De la gent que va poder seguir en què consistia la moció, no he trobat cap persona que em digués, però, de què parlava el tripartit. I saben per què? Perquè és aquest missatge confús, elusiu, barroer, que el que oculta veritablement és: «Aquí l'impost de successions i donacions no el tocarem.»

Ara estic segur que algú de vosaltres pensarà: «Ah!, que n'és, d'agosarat, aquest diputat!», perquè, tantes vegades com ho han dit, no és que sigui agosarat, és que me'ls conec, i portem exactament dues legislatures prometent-nos que vostès reduiran significativament aquest impost.

L'altre dia –l'altre dia– vam tenir una satisfacció, diputats. Vam sentir el senyor Ridao, en una intervenció al Congrés dels Diputats, prenent la paraula, dient que aquest era un... –sí, ara vostès diuen que sí–, que aquest, justament aquest, era un impost injust. I va votar, com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, contra els socialistes. És clar, vostès ja han salvat l'ànima, no?, els republicans; diuen: «Mira, el Ridao ja va votar-ho a Madrid.» Ara tenen l'oportunitat de votar-ho aquí, no a Madrid que sabien que perdien aquesta votació. Ara tenen l'oportunitat de votar-ho aquí! (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Si us plau, senyors diputats, senyores diputades!

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, què fan els nostres amics republicans? Presumeixen en diumenge que aquest és un impost injust, en diumenge, però dilluns, dimarts, dimecres, dijous i divendres voten amb el tripartit contra la baixada de l'impost de successions i donacions. (*Remor de veus.*) Això és el que vostès fan, senyores i senyors diputats, donant cobertura a la posició ideològica dels socialistes, que és «ni parlar-ne».

Diu: «Esperi's, esperi's, que ara li donarem arguments...» Miri, diputada Simó...

El vicepresident segon

No en doni gaires, senyor diputat, perquè se li ha acabat el temps, si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo ara mateix, president, per dir el següent. Miri, diputada Simó, miri, si vostès són capaços de mantenir que aquest és un impost injust que convé retallar a les classes mitjanes, que convé retallar als treballadors i a les famílies, tenen una oportunitat. Ja no els demano d'aprovar aquesta iniciativa. No els demano que aprovin aquesta iniciativa. Els demano que tinguin el coratge polític que en parlem. Diu: «Noooo...» –diu–, «el Govern ja l'enviarà.»

Fa exactament tres anys que ens tenen entabanats amb la mateixa història: «Ja enviarem aquesta iniciativa.» Jo els dic: «Ara en tenen vostès l'oportunitat.» No demano que facin costat a la nostra iniciativa, no demano que tinguin el mateix criteri respecte a la base imposable i el tipus de gravamen.

El vicepresident segon

Acabi, si us plau, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, per demanar als grups que hi donen suport coratge polític per respondre a un clam de tota l'opinió pública catalana: «Acabem d'una vegada per totes amb un impost maleït com l'impost de successions i donacions.» I com que estem en la fase que estem i aquí demagògia no em fem ni així (*remor de veus*) –no, no!–, fem-ho progressivament. I tenim avui l'oportunitat de fer-ho.

El que hem de dir –i acabo, president– a l'opinió pública és: «Opinió pública d'aquest país, tenim l'oportunitat de parlar-ne, fem una proposta moderada, restringim les nostres posicions, malgrat que no renunciem a la supressió de l'impost.» I la resposta del tripartit és: «Ara no toca», en un moment...

El vicepresident segon

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Espero sincerament que vostès tinguin l'oportunitat de reflexionar sobre aquestes

coses i dir unes coses diferents de les que ens han dit habitualment.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. (*Aplaudiments.*) Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor president, gràcies. Senyor diputat, per no fer un debat ideològic que, Déu ni do!, no?, o..., com ho ha dit? (*Veus de fons.*) Per intentar dir coses noves, jo crec que ens ha dit el de sempre –vostè ens ha dit el de sempre. Jo no sé si li diré coses gaire noves però primer li vull fer una pregunta. Senyor diputat, honorable diputat, vostè sap quants diners va recaptar la Generalitat de Catalunya l'any passat –de fet, crec que ha dit la xifra–, gràcies a successions i donacions? Va recaptar exactament 1.000 milions d'euros –1.000 milions d'euros.

Anem a les xifres, no fem un debat ideològic! D'aquests mil..., qui va pagar? Bé. Van pagar els catalans, paguen l'impost de successions, però també li ho diré: «No tots els catalans paguen l'impost de successions, paguen l'impost de successions aquells que tenen la sort de procedir d'una família amb patrimoni, poc o molt, però un mínim patrimoni.» Per exemple, qui hereta una «vivenda» habitual de menys de cinc-cents mil euros, gràcies a la rebaixa de l'impost de successions que va fer aquesta majoria fa dos anys, no paga –no paga– (*veus de fons*), no paga res qui té una «vivenda» de menys de mig milió d'euros. Per tant, qui paga l'impost? Doncs, qui té un patrimoni..., home, d'un mínim valor, com a mínim, en una «vivenda» habitual de més de mig milió d'euros.

Però és que, quedi's amb una dada, si us plau, senyor diputat, i que s'hi quedi tothom, per començar a desfer falsos mites que des d'aquesta tribuna vostè i el seu grup parlamentari s'han dedicat a propagar una i altra vegada. Escolti, el 85 per cent d'aquests 1.000 milions d'euros, senyor diputat –el 85 per cent d'aquests 1.000 milions d'euros–, és a dir, 850 milions d'euros, els paguen el 15 per cent dels contribuents. És a dir, del total de declarants que, per exemple, l'any passat van ser 110.000, 17.000 –17.000–, un 15 per cent, equivalen al 85 per cent de la recaptació.

Per tant, escolti, aquest impost en una part importantíssima –en una part importantíssima–, que és més de tres quartes parts, l'estan pagant el 10, el 20 o, si ho vol, el 30 per cent de les famílies amb més patrimoni de Catalunya. I això són dades. Això no són opinions. Això és ciència estadística, senyor diputat –ciència estadística, eh? (*Veus de fons.*) Sí... Per tant, primera cosa que hauríem de deixar de dir des d'aquesta tribuna per fer honor a la veritat: els rics aquest impost també el paguen –també el paguen. (*Veus de fons.*) El 30, el 20, el 10 per cent de les famílies més riques de Catalunya paguen el 85 per cent d'aquest impost, i si vostès ne-

guen la realitat vostès s'entendran amb els ciutadans d'aquest país, perquè les xifres són les que són.

Per tant, li faig més preguntes, senyor diputat. Què podem fer amb 1.000 milions d'euros? –Què podem fer amb 1.000 milions d'euros? Que, li ho repeteixo, estan procedint dels patrimonis del 10, 20, 25 per cent de les famílies amb més patrimoni de Catalunya. Doncs, amb 1.000 milions d'euros es poden fer, per exemple, 250 escoles; o amb 1.000 milions d'euros es poden fer 650 escoles bressols; o amb 1.000 milions d'euros es poden fer 350 CAP, construir-los; o mantenir la nòmina de 400 CAP cada any; o amb 1.000 milions d'euros es podria pagar la factura del PIRMI –vostè sap que jo m'ocupo d'aquestes qüestions i que tinc especial preocupació pel tema de la renda mínima d'inserció– de quinze anys! El PIRMI de quinze anys podem pagar amb 1.000 milions d'euros, i tantes coses més! És més del doble del que dediquem al pressupost de cultura i esports. És tot el que dediquem a la despesa per les universitats catalanes al cap de l'any, tot, 1.000 milions d'euros el que podem dedicar a les universitats catalanes; és dues terceres parts del pressupost que dediquem a dependència, complements de pensions, etcètera. I, per tant, senyor Teixidó, vostè, com nosaltres, té un dilema, i vostè ha de triar.

Escolti, amb aquests 1.000 milions d'euros què fem? I triï. Jo tinc molt clara quina és la nostra resposta, triï. Amb aquests 1.000 milions d'euros què fem? Fem PIRMI?, fem escoles?, fem universitats?, o fem un regal al 20 per cent de famílies més riques de Catalunya? Fem un regal fiscal al 20 per cent de famílies més riques de Catalunya amb aquests diners? Qui mereix, qui necessita més aquests diners, senyor diputat? (*Veus de fons.*) Els nostres ciutadans necessiten bons serveis públics? Això és prioritari? O és prioritari que els ciutadans amb més patrimoni del país deixin de pagar una petita part –una petita part– d'una herència que de totes maneres heretaran –una petita part? (*Veus de fons.*)

Vostè té resposta a aquest dilema, senyor diputat?, vostè el té clar? Qui mereix més aquests diners els alumnes que van a les nostres escoles i els malalts que van als nostres hospitals o els fills de les famílies que han tingut la sort de tenir un patrimoni important? Qui mereix més aquests diners, senyor diputat? (*Veus de fons.*) Jo no em puc creure que un partit com el de vostè davant d'aquest dilema sigui capaç de preferir un regal fiscal a les rendes més altes del país abans que enfortir els serveis públics que beneficien a tots. Vostè em dirà: «No hem de fer ni una cosa ni l'altra.» Llavors, què hem de fer?, incrementar el dèficit amb 1.000 milions d'euros? Això és el que hem de fer?, seguir fent la mateixa despesa pública i la mateixa inversió pública que fèiem fins ara, però recaptant 1.000 milions menys? Això és el que hem de fer?

O sigui, en un moment en què el dèficit està disparat, aquí, igual que als Estats Units, igual que a Bèlgica, igual que a Suècia, igual que a França, és normal que en un moment de crisi estigui el dèficit disparat, i vostè em proposa que incrementem el dèficit amb 1.000 milions d'euros? Doncs, no ho farem, perquè nosaltres som una força política responsable. I, per tant, no estem

disposats a incrementar encara més el dèficit que, vista la situació de crisi en què estem, com a tots els països d'Europa, està com està. Però, és que el que tampoc farem per poder suprimir l'impost de successions, ja li ho he dit, senyor Teixidó, és reduir despesa pública.

Perquè vostè diu: «No fem un debat ideològic.» Molt bé, no fem un debat ideològic. Però és que sap què passa? Jo no sé si aquest és un debat ideològic, senyor diputat, però el que sí que sé segur és que és un debat de valors. El problema que hi ha darrera d'aquesta difícil entesa entre vostès i nosaltres és un problema de valors, senyor Teixidó. Perquè nosaltres, com a força socialista que som, creiem en la justícia social, senyor Teixidó, i creiem en la igualtat d'oportunitats, i creiem en la redistribució de la riquesa, i per poder fer igualtat d'oportunitats necessitem serveis públics i per poder fer serveis públics necessitem recaptar. M'entén?

I vostè més, per cert, sap, senyor Teixidó? «Ha pujat el país», diu que «ha pujat o ha baixat?» Vostè sap que estem en un dels països en què la recaptació fiscal és més baixa de tot Europa. És a dir, la solidaritat fiscal a Espanya, senyor diputat, és de les més baixes de tota la Unió Europea. No em parli de pressió, parli'm de solidaritat fiscal. I el nostre debat és de valors, senyor Teixidó. Nosaltres creiem que la societat no és una suma d'individus aïllats, que no es necessiten els uns als altres. Nosaltres creiem..., escolti, estem a favor que la gent arribi tan lluny com pugui gràcies al seu esforç. Però, sap què passa? De la mateixa manera que la societat arriba lluny gràcies als individus que s'esforcen. Els individus que s'esforcen arriben lluny, també, gràcies al fet de viure en una societat cohesionada, en una societat competitiva. Per tant, nosaltres creiem que és de justícia que els ciutadans –i és un debat no sé si ideològic però de valors– tornin a la societat una part d'allò que han rebut d'ella, senyor diputat, tornin en justa reciprocitat, tornin a la societat una part del que han rebut de la mateixa societat, i això es fa a través dels impostos, senyor diputat.

Sap què passa? Vostè ha parlat de la crisi. Jo també vull parlar de la crisi. Perquè aquesta crisi, que a part de ser una crisi financera i a part de ser una crisi econòmica, és una crisi de valors, és precisament una crisi dels valors de l'individualisme que jo em temo que deuen estar al darrera d'aquest suposat clam popular que vostè s'inventa. Perquè si alguna cosa ha entrat estrepitosament en crisi amb la crisi, senyor diputat, és una filosofia social neoliberal. Que, què deia aquesta filosofia social? Com menys impostos millor, com menys Estat millor, l'Estat és el problema no és la solució i que cadascú s'espavili, i com menys redistribució de la riquesa millor. Això, senyor diputat, això és el que ha entrat estrepitosament en crisi l'any 2008 a nivell mundial, per sort.

I vostè ens fa una proposta de reducció ni més ni menys que de l'impost de successions, que és el que té un impacte més petit sobre l'activitat econòmica, en un moment en el qual el que ha entrat en crisi és la filosofia social del neoliberalisme? (*Veus de fons.*) Vostè té allò que en castellà diuen la *desfachatez* (*veus de*

fons), el rostre, no?, es podria dir en català? (*Veus de fons.*) El rostre...

El vicepresident segon

Si us plau, deixin que l'orador faci la seva intervenció sense interrompre.

El Sr. Comín Oliveres

...la barra.

Senyor diputat, jo li deia que nosaltres creiem en una societat justa, en una societat en la qual la gent li torni a la societat part d'allò que ha aconseguit, i en una societat meritocràtica, en una societat en la qual la gent prosperi gràcies als seus esforços. I això, em dirà, «m'ho ha dit quatre vegades». I més vegades li ho tornaré a dir, perquè encara no em puc creure que un liberal com vostè no vegi que de tots els impostos el que té un perfil més promeritocràtic és aquest. Perquè si vostè em demana que suprimim el de successions amb més motiu hauríem de suprimir l'IVA i l'IRPF..., i ara què fem, una societat sense impostos? Això és el que vol que fem, senyor diputat?, una societat sense impostos?, perquè motius per suprimir els altres impostos, «si m'apura», des d'un punt de vista meritocràtic, encara n'hi ha més que per suprimir aquest.

Senyor diputat, vostè sap que nosaltres l'impost no el volem suprimir, però no és que el vulguem reformar, és que l'estem reformant. La posició majoritària, no només a Catalunya, a Europa, és la reforma de l'impost. I ho hem dit, i ens hem compromès en el darrer ple a reformar aquest impost per fer-lo més equitatiu, per fer-lo més progressiu, per rebaixar l'impost a les classes mitjanes, que són aquestes que estan fora del 15 per cent que li explicava al principi, eh?, senyor diputat, honorable diputat. I, per tant, nosaltres el que volem és posar-nos al corrent central: ni mantenir l'impost, tal com està, perquè els temps han canviat, ni suprimir-lo, perquè la filosofia del zero impostos s'ha acabat el 2007 a nivell mundial, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Jo entenc que vostè està en una posició una mica antiquada –una mica antiquada–, senyor diputat.

De veritat, vostè no creu que en una societat decent el normal –en una societat decent, el normal– és que els ciutadans aportin una petita part d'aquell patrimoni que aconseguiran de totes maneres però que no han fet cap esforç directe per aconseguir... (*remor de veus*) –cap esforç directe per aconseguir...

El vicepresident segon

Si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

...són béns dels quals els hereus no són titulars, i si ells han participat que en siguin cotitulars, és un... Escolti, senyor diputat, la realitat és la que és: paga qui hereta un béns dels quals no és titular. (*Veus de fons.*)

Jo, senyor Teixidó, li vull fer un debat..., sí, sí, em dirà «ideològic, de valors». Sí, sí..., doncs, de valors, no tinc cap mena d'empatx en fer-ho, perquè quan penso

en la nació penso que una nació que es mereixi ser dita nació no pot estar senyorejada per l'individualisme més extrem. Una nació senyorejada per l'individualisme no és una nació digna d'aquest nom. Sense justícia social no hi ha nació, senyor diputat. (*Veus de fons.*) I voldria pensar que vostè ho entén així perquè a Suècia, i a França, i a Anglaterra, i a Holanda, i a Noruega, i a tots els països de la Unió Europea on hi ha aquest impost així ho entenen. I per això són països que mereixen ser considerats nacions perquè treballen per la seva cohesió social i per això mantenen l'impost de successions.

Jo, sincerament, m'és molt difícil entendre que un liberal com vostè –vostè sempre es vanagloria, i jo me m'alegro de provenir de la tradició liberal, per tant, partidari de la meritocràcia– em demani això. Però encara em sorprèn més que un grup ple de democristians com el de vostè, ja li ho vaig dir una vegada i li ho repeteixo, proposi la supressió d'aquest impost. Jo li volia llegir una carta, i no pateixi que no és la carta del senyor Bill Gates, li anava a llegir una carta encíclica del sant pare però no ho faré –no ho faré–, perquè els meus arguments es mantinguin en l'estricta laïcitat. Està plena, la doctrina social de l'església, escolti, de reflexions sobre aquesta qüestió, exactament aquesta qüestió. No entenc que vostès hagin fet una evolució des dels anys vuitanta, des dels anys noranta, en què vostès no demanaven, es mantenen dins de la tradició democristiana, liberal meritocràtica, hagin fet aquesta evolució al berlusconisme (*remor de veus*), perquè l'únic país d'Europa en què s'ha suprimit l'impost de successions, senyor diputat, és Itàlia, li agradi... –veig que hi ha un diputat d'Unió Democràtica que es molesta per les meves paraules–, però és la pura veritat el que li estic dient, senyor diputat: vostès estan marxant de la seva tradició ideològica –estan marxant de la seva tradició ideològica.

Escolti..., jo, sincerament, penso que si els preguntéssim als ciutadans del nostre país –i acabo, eh?–, i voldria fer aquesta pregunta des d'aquí, que és des d'on intentem representar-los..., si els preguntéssim als ciutadans del nostre país què hem de fer amb aquests 1.000 milions d'euros, si dedicar-los a escoles bressol, o a escoles de primària, o a fer quatre-cents CAP, o pagar el PIRMI durant quinze anys, o tantes coses que li he explicat com a terme de comparació, això o fer un regal al 20 per cent de les famílies amb més patrimoni de Catalunya, entenc que la majoria de ciutadans d'aquest país no tenen cap dubte del que hem de fer. Però és que jo estic convençut que la majoria de diputats del seu grup parlamentari, davant d'aquesta pregunta, tampoc tenen cap dubte, inclús vull pensar que ni tan sols vostè té cap dubte que davant d'aquesta pregunta és evident que els nostres valors, vull pensar que compartits, ens obliguen a no suprimir aquest impost, només reformar-lo tant com calgui, però sense suprimir-lo.

Per tant, senyor diputat, mediti-hi, i estic convençut que al final de la meditació arribarà a la conclusió que el que ha de fer és retirar aquesta proposta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn en contra en aquesta esmena a la totalitat, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor Comín, diputat Comín, li he dit que no entraria en un debat ideològic, i no hi entraré. Jo només li diré coses concretes que vostè ha anat deixant anar com si impartís vostè doctrina. (*Veus de fons.*) Sí, social –social. Però, escolti'm, que jo l'he atès molt atentament, de veritat, senyor Comín, no he fet cap comentari; jo l'he atès.

Vostè ha agafat i ens diu: «Primera consideració. Vostès què farien de suprimir els 1.000 milions a què vostè feia referència?», i ens fa un llistat de coses. Plantejar les coses d'aquesta manera és enganyar, Comín, enganyar l'opinió pública, perquè no hi ha ningú aquí que plantegi: «Miri vostè, traïem 1000 milions, i queda un conjunt de coses que ha anunciat el senyor Comín que no es fan.» Entre altres coses, perquè vostè ha equivocat fins i tot el tipus de proposició que avui portem aquí, i s'ha dedicat a parlar de la supressió de l'impost de successions i donacions. I si hagués llegit atentament la iniciativa veuria que parla de supressió parcial. I li he donat arguments pels quals estàvem a favor de la *supressió parcial* i estàvem a favor de moltes de les coses que vostès van dir aquí des de la tribuna. Això és el que li hem dit. Manera de presentar això davant de l'opinió pública per veure si els confonem a tots: «Aquests descentrats el que volen és que us traguem 1.000 milions de despesa pública.» I d'això vostè en diu tenir valors? Dubtosos. De veritat, dubtosos.

Vostè aquí a qui enganya és l'opinió pública, perquè el que li estem dient aquí és una altra cosa: miri vostè, podem parlar amb els grups que donen suport al Govern de començar aquesta retallada de l'impost de successions i donacions, ho hem fet negre sobre blanc, teníem una proposta a l'inici de la legislatura, la vam modificar perquè no fos tan gravosa en l'àmbit de la crisi que patíem i n'hem presentat una de diferent. I vostè ha utilitzat els mateixos arguments, els mateixos que l'altra vegada.

Vostè diu: «No, no, no, escolti'm, aquí hi ha tot un conjunt d'iniciatives que ballen.» Vol que li parli com podem estalviar via pressupostària l'increment de despeses que vostès tenen, i vol que li faci el llistat? Però jo no cauré en aquest tipus de debat, que em sembla que és amagar el debat davant de l'opinió pública.

Vostè sosté aquí que l'opinió pública catalana no està a favor de la reducció d'aquest impost. I a més... (*Veus de fons.*) Perdoni'm, estem parlant, diputat... No, de veritat, és allò de..., li demano que s'atengui al que estem discutint: supressió parcial de l'impost de successions i donacions. I, a més, amb dos supòsits: de modificació de base imposable i de modificació de tipus de gravamen. I vostè segueix aquí dient: «No, no, no, vostès el que no tenen és moral, perquè són uns individualistes», etcètera. I aquest no és el debat. I ho han fet durant dues legislatures que fa que ens anuncien que això ho

modificaran de manera significativa. Molt bé. Diu: «És que ho vam fer amb l'habitatge.» Ho van fer amb l'habitatge? L'opinió pública catalana deu saber que des de l'any 2003 a l'any 2009 cada any s'incrementa l'impost de successions i donacions. Cada any, cada any, cada any. On està la rebaixa que vostès prometien? Si ho ha dit vostè! Si vostè fins i tot ha descabdellat l'increment d'impostos que això significava! De quina rebaixa estem parlant?

Quan la gent diu: «No, no, no, és que aquí només estem parlant veritablement que els rics facin justícia social a través de l'acció del Govern.» Però com poden dir això? Vostè creu que una família normal, que ens entén tothom, Comín –ens entén tothom... Li he de dir el següent: una família normal, que té un pis, que té un compte bancari, que... (*El Sr. Comín Oliveres diu: «No paga.»*) No em vingui amb històries. Miri, miri, «no paga». No paga? Un supòsit tan... (*El Sr. Comín Oliveres continua parlant sense fer ús del micròfon.*) Escolti, Comín, un supòsit com aquest... Senyor Comín, un supòsit com aquest –del qual encara no he parlat i hi vull dedicar un minut, a això–, d'una situació per a una família normal, que té una caseta, que té uns comptes bancaris, que té tres fills, que té un discapacitat –escolti, que té tres fills, té un discapacitat. Miri vostè, Catalunya, sap què paga a Catalunya? Set mil vuitanta-dos euros. Sap què paga a La Rioja? Cent dotze. Sap què paga a Cantàbria? Vint. Sap què paga a Astúries? Zero. Sap què paga a Galícia? Vint-i-set. Sap què paga a Madrid? Cent onze. Sap què paga a Extremadura? Nou mil seixanta. Ah, aquest és el camí, el camí d'Extremadura i el camí del diputat Miralles quan li deia: «Avaluem, avaluem, avaluem», que és el que ha vingut a dir aquí vostè.

Vostè el que ens ha vingut a dir és donar-li la raó al diputat Miralles, que els va advertir: «No juguem amb això, eh? Ni una broma. Aquí n'avaluarem l'impacte, i n'avaluarem l'impacte», va dir ell. I vostè el que ens ve a anunciar aquí és que estan disposats a què? A avaluar-ne l'impacte. (*Rialles.*) I l'opinió pública catalana diu: «Escolti'm, avaluïn-lo ràpidament, si us plau.» Això és el que l'opinió pública catalana diu: «Volent deixar d'avaluar i prendre decisions?» I vostè ens torna aquí amb la mateixa història.

Bé, donem un vot de confiança al Govern; ja ens confessarem després, però donem un vot de confiança al Govern. Molt bé. Quan pensen –digui-ho aquí–, quan pensen vostès portar aquesta iniciativa al Parlament? Ho van dir la passada legislatura; la van portar? No. Ho han dit aquesta legislatura; l'han portat? No. Els grups parlamentaris han votat fins a vuit vegades –vuit, vuit vegades– que no rebaixaven aquest impost. No que no el suprimien; no enganyi l'opinió pública. No que no el suprimien: que no el rebaixaven –que no el rebaixaven. I això és el que l'opinió pública d'aquest país ha de saber. És el que han de saber les classes mitjanes, és el que han de saber els treballadors, famílies que esperen...

Escolti'm, avui la persona que rebia jo aquest migdia, amb el diputat Cleries..., eren gent pensionistes; pensionistes que senzillament em deien: «Escolti'm, forma part de la nostra plataforma...», per ells, la supressió.

I els he fet veure: «No, la supressió en aquest moment és prou complicada. –I això vostès com s'ho faran?» Dic: «Doncs, miri, proposem una reducció raonable de la base imposable.» I vostè com contesta això? Podria contestar quantificant-ho, podria contestar: «A veure com ho podríem fer.» Què contesta? «No, no, aquest és un debat de valors.» I vostè em ve aquí a explicar, escolti'm, perdoni'm, eh?: «Justícia social, igualtat d'oportunitats...» M'entendreix sentir tot això, a mi, però no resol re. M'entendreix sentir-lo a parlar de justícia social i de meritocràcia i d'igualtat d'oportunitats... No m'ho crec! I sap per què no m'ho crec? Perquè quan tenen l'oportunitat de portar això a la pràctica vostès no ho fan.

Vostè parla insistentment que si una persona té una herència..., fixe-u-vos-hi bé: una persona que té una herència del pare, que ha treballat tota la seva vida, que aquell home o aquella dona amb el pare i amb la mare han estat formant part de l'esforç de la família..., aquella família ha de pagar. Diu: «Per què?» Diu: «Home, perquè, si no, atemptem contra el mèrit; perquè, si no, atemptem contra la igualtat d'oportunitats.» No hi ha ni un ciutadà a Catalunya que estigui disposat, ni un –que no estigui ideològicament sotmès al que vostè planteja–, a acceptar aquest plantejament. On està la manca d'igualtat d'oportunitats? Per què no ens podem...?

O, escolti, a veure –a veure–, és que resulta que la resta de l'Estat espanyol –que ho sàpiga l'opinió pública–, sigui Galícia, sigui Madrid, sigui Astúries, sigui Cantàbria, sigui Andalusia, tots aquests estan en contra de la igualtat d'oportunitats?, estan en contra de la societat de mèrit?, no tenen valors?, no són solidaris? No ens vengui això, Comín, no ho acceptem! No acceptem que a Galícia, a Cantàbria, a Castella, a la Manxa, a Madrid, a Múrcia, al País Valencià i a Andalusia, aquests no tenen valors. El que no tenen és impost se successions i donacions. *(Rialles i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

I, per tant, fixi's bé: podríem perdre, de veritat, diputat, el calor d'aquest debat. Fixi's que seria fàcil dir: «Escolti, miri, tota aquesta aspiració que tenen vostès, sap?, d'ocupar aquest centre entre els que volen la supressió, els qui no volen res, vostès s'ubiquen...» Res. Però perdem el calor d'aquest debat. Serenor. No entendria l'opinió pública la següent proposta? –fixi's, diputat, serenor–: «Vivim en una època de crisi. La gent ha de poder tenir on consumir i estalviar. Aquest és un impost que ens dóna marge de maniobra, aquest és un impost que pot ser modificat, aquest és un impost que aquest grup de dóna suport al Govern el que els diem és senzillament, amb modèstia: “Parlem-ne.”» Nosaltres venim a dir aquí al poble de Catalunya que volem parlar de l'impost de successions i donacions, i ho repetim en veu alta, contundentment, segurs dels nostres valors, segurs del que pensem, segurs del que diem: volem parlar de la reducció de l'impost de successions i donacions. Resposta de vostè: «Aquí no se'n parla, d'això. Aquí s'avalua.»

I estem absolutament en contra d'aquest plantejament, Comín, perquè creiem que la gent necessita un missatge d'esperança –necessita un missatge d'esperança. I l'esperança no és: «Escolti'm, sap què?, distribuïm

i paguin tots més.» L'esperança és: «Podem treballar també en això i podem ser una societat moderna, una societat amb pensament avançat, una societat amb solidaritat i senzillament retallar l'impost de successions i donacions.»

Hem tingut una posició raonable, moderada, tranquil·la, assenyada, de centralitat, tot esperant que...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...aquelles coses de què ens parlava –acabo, president– en el debat de política general eren veritat. Vam veure que Esquerra Republicana de Catalunya trencava una llança. Bé! Vam veure que els socialistes movien una mica la cintura. Bé! *(Remor de veus.)* I resulta... No cal que seguim per aquest camí. I ara li venim a proposar: «Demostren cintura.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Però no n'hi ha prou, a demostrar cintura. Han de demostrar coratge polític. I acabo dient: «D'això, vostès no en tenen.»

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Comín. *(Pausa.)* Sí, sí, té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor diputat, començaré amb serenor, però ja li pronostico que acabaré amb calor. Jo l'emplaço, en nom dels grups de la majoria, que si efectivament vostè està disposat a renunciar a l'extremisme..., i ara li ho demostraré, perquè vostè confon deliberadament. Vostè està per la supressió, i ara li ho demostraré. Si vostè... *(Veus de fons.)* Vostè està per la supressió, ara li ho demostrare. Si vostè està disposat a renunciar a l'extremisme que suposa defensar la supressió d'un impost que hi ha a tot Europa i vostè està per la reforma, fem-ho junts. *(Remor de veus.)* Però què diu el seu text, senyor diputat? D'entrada..., diguem les veritats molt clares. El seu text, d'entrada, a l'exposició de motius diu: «Aquesta reducció, que vol ser el primer pas» –literal– «per a la supressió de l'impost...» I jo a continuació afegeixo: sap, aquesta reducció, que vol ser el primer pas per a la supressió de l'impost, quin impacte tindria? Set-cents vuitanta-cinc milions d'euros. Dels 1.000 milions actuals, el text que vostè ens demana que votem avui suposa –números fresquets d'aquest matí, fets per aquest diputat– la «friolera» de 785 milions d'euros. *(Persisteix la remor de veus.)* Per tant, senyor Teixidó, vostè enganya deliberadament quan diu que no ens està proposant la supressió, perquè vostè ens està proposant una reforma que redueix la recaptació al 20 per cent.

Però, és més, vostè ens llegeix una notícia del diari per seguir confonent. Perquè aquest impost, senyor Teixidó, l'any passat –i acabo, senyor president–, més del 50 per cent dels contribuents... (*remor de veus*), més del 50 per cent dels contribuents, l'any passat, sap quants diners van pagar per l'impost de successions, més del 50 per cent dels contribuents, seixanta mil contribuents? Van pagar menys de tres-cents euros. Dades de la Inspecció de l'Agència Tributària de Catalunya. Senyor diputat, no enganyem la gent.

Jo li dic: escolti, si vostè vol retallar l'impost d'una manera justa, equitativa per a les classes mitjanes, vingui'ns a buscar, que ens trobarà. Ara, sap què em temo? Que vostè vol fer la supressió i llavors el que estarem fent és retallar l'impost en aquest 15 per cent que actualment..., aquest 15 per cent que vostè deu conèixer prou bé, que actualment és qui aporta el 85 per cent de l'impost.

Gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments. Veus de fons. El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*)

El president

Senyor Teixidó, hi ha hagut una defensa per part de vostè. Hi ha hagut una rèplica, una esmena a la totalitat, hi ha hagut un torn en contra... (*Remor de veus.*) I està pautat que el senyor Comín tingués un altre torn en contra de tres minuts. I aquí s'ha acabat.

Senyora Cabasés, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula. (*Veus de fons.*) Que poden llegir el Reglament, si volen... (*Veus de fons.*)

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats... Miri, avui molts ciutadans i moltes ciutadanes ens preguntem quina és la veritable estratègia de Convergència i Unió envers l'impost de successions i de donacions i si aquesta estratègia té a veure amb el fet de governar Catalunya o no governar Catalunya.

I, miri, dic això perquè l'any 2003, i en concret el 19 de gener d'aquell any, quan vostès governaven a Catalunya, el que llavors, doncs, era el titular de la conselleria d'Economia, doncs, declarava a *La Vanguardia* que no compartia la idea del PP de suprimir l'impost de successions, ja que, segons ell, no s'havia de perdre la funció redistributiva que té l'impost, i, a més, argumentava que determinades polítiques en un futur requeririen majors ingressos. El mateix any, en el mateix mes, Artur Mas també declarava en el mateix mitjà de comunicació i deia que el seu partit estava per la reducció en algun punt de l'impost de successions i limitant la reducció a les herències directes entre pares i fills; i, a més, recordava que aleshores la Generalitat, doncs, recaptava 345 milions d'euros.

Fa aproximadament un mes, ara que vostès no governen Catalunya, han presentat una proposició de llei al Congrés dels Diputats a Madrid una mica enganyosament, amb el títol de «Supressió de l'impost de successions i donacions a familiars directes», quan en realitat el que

demanaven era una bonificació del cent per cent per als grups 1 i 2 de parentiu.

En el fons, aquesta proposta pretenia uniformar la bonificació a tots els territoris, restant la capacitat normativa que tenen les comunitats autònomes. Parèntesi: vam votar-hi a favor, efectivament, perquè vam creure oportú que era l'ocasió per parlar i poder intentar una reforma a fons de l'impost a Madrid. (*Remor de veus.*)

Al Parlament, avui, debatem una proposició de llei de reforma de l'impost, al nostre parer una reforma parcial, a més, vostè ens ho ha anunciat. I, fa uns dies, en el Ple de política general, vam presentar una proposta que en l'horitzó de quatre anys demanava la total supressió de l'impost. Bé. Analitzant l'ordre de presentació de les iniciatives sembla que el seu grup, senyor Teixidó, doncs, ha fet un pas més respecte a la proposta que avui debatem i que es va presentar el mes de març. Contrasta molt la prudència que vostès tenien l'any 2003, tenint en compte que teníem una posició de creixement econòmic, amb l'actual posició, diguéssim, més belligerant. Jo crec –i és molt humil aquesta opinió, li ho dic des de la humilitat– que els surt de franc tenir aquest discurs.

Una proposta, a més a més, que ens presenta amb una clara perversió: augmenta l'inequitat i redueix la progressivitat. I dic això perquè –vostès ho saben molt bé– sota la denominació d'«empresa familiar», a la qual se li permet una bonificació del 95 per cent sobre la base, s'han equiparat tot tipus d'entitats patrimonials. Això ha provocat que la majoria de grans patrimonis hagin trobat el mecanisme per tal d'articular l'elusió de l'impost i provocar un major greuge comparatiu. Ara proposen reduir el tipus, i, per tant, en el moment d'aplicar la bonificació del 95 per cent sobre una menor tarifa, fruit de la modificació proposada, equival a reduir encara més la quota tributària, per tant, en el cas que els acabo d'explicar.

Nosaltres estem a favor de la creació d'empreses i de la creació d'ocupació, i, per tant, de donar suport als emprenedors. I veiem molt important una reducció en la base imposable per donació dinerària entre ascendents i descendents per constitució i adquisició d'empresa.

Miri, fet aquest relat que he fet, el que sí que els vull dir, senyor Teixidó, és que per coherència política s'aclareixin i que no supeditin el seu discurs al moment polític que viu la seva formació política.

Com vostès ja coneixen –està força demostrat–, l'impost permet a les comunitats autònomes una certa capacitat normativa sobre les reduccions de la base imposable, sobre els trams en els tipus de gravamen i sobre la possibilitat de regular bonificacions i beneficis fiscals sobre la quota final. Però aquesta capacitat sempre està supeditada a la regulació bàsica de l'Estat. Actualment es poden introduir reduccions que comportin una millora respecte a la regulació estatal, però no es poden modificar aspectes que puguin resultar més gravosos per al contribuent i que generin majors inequitats. És a dir, si l'Estat estableix una reducció, la Generalitat no pot eliminar-la, només millorar-la. Per tant, en aquests moments, cal fer una operació de cirurgia fina. Els he de confessar –i segur que no els sorprendré– que el

desig del grup al qual represento és aconseguir la plena capacitat normativa, d'aquest impost i de tots. Però tampoc els sorprèn si els dic que, mentre això no sigui possible, amb el marc actual, treballarem per reformular aquest impost i convertir-lo en un veritable instrument de redistribució de la riquesa.

Des del nostre grup, defensem una reforma en profunditat de l'impost de successions i donacions, i així es va manifestar en el darrer Ple de política general el nostre president de grup, en Joan Puigcercós. I en aquest moment som al costat del Govern, treballant colze a colze, per donar compliment a la proposta de resolució que es va aprovar en aquest passat Ple de política general. I, per tant, confegir una proposta de reforma que no sigui un pedaç com la que vostès proposen: una proposta que recuperi l'estructura d'equitat i de progressivitat de l'impost.

Volem retornar a l'impost l'esperit pel qual fou creat: ser un veritable instrument de justícia tributària amb un repartiment equitatiu de la càrrega fiscal en funció de la capacitat de pagament. Fent memòria, cal recordar que, a partir del 2003, diverses comunitats autònomes van endegar reformes legislatives per reduir la tributació de transmissions patrimonials *mortis causa* a favor dels descendents directes i/o cònjuges; reformes que posteriorment han estat ampliadades en algunes comunitats de règim comú, tot i que la cursa la van iniciar les comunitats forals.

Juntament amb l'espiral d'imitació en l'extensió de les reduccions de la tributació en determinats actes gravats per l'impost, hi han influït al nostre parer, si més no, tres complements. Per una banda, la doctrina política de desfiscalització impulsada pel PP en aquelles comunitats autònomes on governen. Per altra banda, un període de fort creixement econòmic, que, a més a més, ha donat un creixement de recaptació en fiscalitat general i en aquelles figures impositives que han estat cedides a les comunitats i lligades al que ha estat l'activitat immobiliària. I una tercera, i molt important, i que vostès no han d'oblidar: les profundes asimetries quant a percepció de recursos entre les comunitats autònomes, derivades del sistema de finançament pactat l'any 2002. Un model que, com vostès saben, s'ha demostrat injust, i que ha provocat un diferencial significatiu entre la capacitat fiscal i els recursos *per capita* rebuts en termes homogenis. Determinades comunitats han estat clarament sobrefinançades per la via de la redistribució que ha practicat aquest sistema de finançament que s'ha demostrat, ho repeteixo, injust.

Ara, amb un nou model de finançament acordat és el moment d'abordar aquesta reforma a fons de l'impost. Els familiars directes, cònjuges, descendents i ascendents no han de suportar la càrrega d'aquest impost i n'han de sortir clarament beneficiats. Una reforma que deixi fora els patrimonis baixos i mitjans, i que concentri la capacitat recaptadora en grans patrimonis, que deixin de pagar els que menys tenen pels que tenen més.

Recolzem una reforma, entre altres aspectes, que permeti una reducció per mínim personal ajustada a la realitat, i, per tant, clarament molt més elevada del que presenta la llei actual. Una atenció molt clara a la gent

gran, perquè nosaltres creiem que és un col·lectiu que, al nostre parer, mereix una atenció especial en l'aspecte fiscal. I en molts altres aspectes, fins i tot –fins i tot–, poder incidir, tot i que és qüestió de gestió, en el fet d'abordar amb contundència el tema de les valoracions dels elements objecte de transmissió.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó, ho torno a repetir: és urgent, al nostre parer, convertir l'impost de successions en un veritable instrument de justícia fiscal, que permeti un repartiment equitatiu de la càrrega tributària. I els demano a tots i a totes que se sumin a la proposta que se'ns presenti des del Govern, i, per tant, rebutgem tots la iniciativa que avui proposen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable diputat Fernández Teixidó, permeti'm que el felicitari per la seva brillant exposició en la defensa d'aquesta proposta de llei, aquesta proposició de llei, avui, vehement, com vostè habitua a ser-ho, habitualment ho és, i també molt plàstica avui, no?, molt il·lustrativa.

Però em sembla que vostè i jo convindrem, coincidirem en el fet que probablement aquesta iniciativa avui no prosperarà. Suposo que hi coincidirem. I és la sisena proposta de llei que debatem aquí en sis anys –sis anys–; sis vegades hi han hagut propostes de llei sobre la taula que tenien com a finalitat la modificació, amb diferents matisos, d'aquest impost de successions i donacions del qual avui parlem.

I aquest matí, precisament, tots hem vist com el Govern té molta pressa a tramitar certes lleis. I no és la primera vegada que passa, ho hem vist en altres ocasions. Però, en canvi, hi han temes en els quals no té cap pressa. En aquest tema no té cap pressa. Jo tinc avui interès en aquest primer minut de la intervenció del nostre grup parlamentari, el del Partit Popular català, de recordar algunes coses que em semblen importants, perquè a vegades perdem la memòria.

Vull recordar que el Grup Parlamentari Popular porta reclamant la supressió... (*veus de fons*), sí, la supressió, no ens fa cap cosa dir-ho; aquí hi ha hagut una mena de discussió a veure si ha de ser parcial o no, nosaltres demanem la supressió, no passa res de dir-ho així, eh?, però ho fa des de l'any 2002 en aquest Parlament de Catalunya. I hi ha molta gent que entén el que demanem des del Partit Popular, molta gent que ho entén a Catalunya, moltes famílies que ho entenen. I jo penso que hauria estat molt bé que molta gent escoltés avui la intervenció del diputat Comín; molta gent, tant de bo molta gent l'escoltés. Perquè em sembla que entendrien perfectament la gran distància que hi ha entre el que vostès expliquen i el que passa realment a les llars,

a les famílies dels catalans i de les catalanes. (*Veus de fons.*)

Si depengués de mi –no tinc recursos per fer-ho– en faria un DVD i el repartiria per totes les famílies, perquè poguessin escoltar la intervenció del senyor Comín i entenguessin quina diferència de model tan gran entre el que pensem uns i pensen els altres d'allò que és una família, per exemple, no?, o d'allò que significa el treball dels pares, però també del sacrifici dels fills també, i de l'aportació que uns i altres fan a la constitució d'un patrimoni familiar, i com durant tota la vida d'aquell patrimoni es paguen tots, absolutament tots, els impostos. I, finalment, quan es produeix aquella situació de la mort d'un familiar encara s'han de tornar a pagar més impostos.

I això, que vostè ho planteja aquí en uns termes, que ho hem escoltat, que les famílies ho entenen absolutament diferent, crec, ho repeteixo, seria molt bo que molta gent l'escoltés, perquè, finalment, crec que tot-hom sabia exactament què és el que fem en aquest Parlament.

Però deixi'm fer una mica de memòria. El Partit Popular de Catalunya és l'únic partit català que fa tres legislatures seguides que demana la supressió d'aquest impost. És l'únic partit català que fa tres legislatures que demana la supressió d'aquest impost, igual que s'ha fet amb les comunitats autònomes on el PP governa. Concretament, des que es va signar l'acord de finançament del 2001, acord que permetia al Govern de Catalunya tenir capacitat normativa per poder modificar aquest tipus d'impost, concretament a la sisena legislatura, el 30 d'abril del 2003, el Partit Popular presentava ja un projecte de llei en aquesta cambra en aquesta mateixa direcció.

Però és que a la setena legislatura, el 18 d'octubre del 2004, tornava a presentar una altra iniciativa. Però és que el mateix Govern de la Generalitat, el Govern ja en aquells moments tripartit, el 22 de febrer del 2005, recordem-ho, presentava també un projecte de llei per reformar aquest impost. Ni una ni l'altra no van arribar a final de legislatura, es van precipitar les eleccions i va quedar tot en sac absolutament trencat.

I en aquesta vuitena legislatura la primera iniciativa que presenta el Partit Popular, precisament el 18 de desembre del 2006, pocs dies després de les eleccions, és, precisament, una proposta de llei per a la supressió de l'impost de successions i donacions. Posteriorment, també, en presenta una el Grup Parlamentari de Convergència i Unió –febrer del 2007–, que, per primera vegada, s'incorpora en aquesta demanda de supressió de l'impost de successions.

En total, jo compto, senyor diputat, més de dotze vegades –més de dotze vegades. Si, a més a més, comptem els debats de pressupostos, els debats de política general, on sempre surt aquest tema reiteradament, estem davant d'un tema del qual parlem molt i hem fet ben poca cosa, la qual cosa realment és absolutament lamentable.

Ja vam donar la benvinguda en el seu moment al Grup Parlamentari de Convergència i Unió a aquesta rei-

vindicació de justícia, tants anys reclamada pel Partit Popular. Però, alhora, lamentem la incapacitat dels tres partits del Govern per tal de portar a la cambra un projecte de llei de reforma de l'impost, tal com es va comprometre a fer ja en l'anterior legislatura el Govern i també en aquesta legislatura el mateix president de la Generalitat, el president Montilla.

I la situació és sobradament coneguda, avui ja se n'ha parlat molt, no cal estendre-s'hi massa. Però és que entenem que és necessari tendir a la supressió d'aquest impost, ja que a hores d'ara està del tot desfasat, genera desigualtat entre els ciutadans i, al nostre entendre, ha deixat de complir la funció social per la qual havia estat implementat fa vint anys.

Un dels principals motius pels quals el Partit Popular de Catalunya no renunciarà a aconseguir l'eliminació d'aquest impost és precisament perquè no volem que els catalans i les catalanes segueixin suportant la discriminació impositiva a què es veuen obligats per la manca d'ambició política de l'actual Govern de la Generalitat en aquest camp.

Vull recordar que actualment, ja s'ha dit, tan sols Catalunya i Extremadura són les dues comunitats autònomes espanyoles amb una càrrega fiscal màxima pel que fa a aquest impost, fet que hauria d'avergonyar el Govern de Catalunya i, alhora, fer-lo reaccionar d'una vegada per totes, perquè no parlem ja només de les comunitats governades pel Partit Popular; són comunitats també governades pel Partit Socialista que han fet ja aquest pas amb el temps.

I la societat civil, malgrat que vostès ho neguin, és un clam, és un autèntic clam, que es manifesta ja al carrer demanant aquesta qüestió. Aviat, ben aviat, veurem pels carrers autobusos amb pancartes ben grans penjades que parlen del peatge de la mort, fomentat per l'associació, com tots coneixen, Nosuccessions.com, on cada dia més i més persones s'estan adherint.

La posició política dels partits catalans és coneguda, però la del tripartit és un cúmul de despropòsits i contradiccions. En aquests moments, si els catalans i les catalanes encara paguem l'impost de successions i donacions, és per la manca de voluntat política del Govern de la Generalitat per suprimir-lo en la seva pràctica totalitat, és únicament i exclusivament això; això no m'ho negaran, perquè vostès ho estan dient i reconeixent, no?

Però com queda?, on queda el compromís del Govern? On queda el compromís del president Montilla quan en la conferència del mes de març del 2007 es comprometia a portar un projecte de llei de reforma d'aquest impost a la cambra catalana –ja fa més de tres anys..., més de dos anys, i encara no ho ha fet–, en la seva conferència dels cent dies? O els compromisos, també, del conseller Castells en aquesta cambra, responent a interpellacions fetes per mi mateix, dient que sí, que portaria aquest projecte de llei? Per què no l'han portat encara?

El president de la Generalitat està incomplint des de fa tres anys la seva promesa i el seu compromís pel que fa a la reforma d'aquest impost. I pel que sembla això

continuarà sent així també en aquesta legislatura. Voldria equivocar-me, m'agradaria equivocar-me, voldria que aviat el Govern complís la seva paraula, encara que sigui de manera excepcional, que complís i que vingués aquí i portés aquest projecte.

Si el president Montilla no duu a terme la reforma en aquests moments de l'impost de successions i donacions, a la qual també es va comprometre el conseller Castells com he dit fa un moment, és per la manca de voluntat política, tothom ho ha de saber, i perquè es deixa intimidar pels seus socis de govern. Cal recordar, com s'ha fet abans, la intervenció brillant del senyor Miralles, advertint els seus socis de govern que, de cap manera, malgrat que s'intentés camuflar el discurs d'uns i els altres, aquest impost no es modificaria durant aquesta legislatura. Es demostra, per tant, el gran desgavell i la gran incapacitat del Govern de poder acordar una mesura tan necessària socialment com aquesta.

Però la pregunta que ens hem de fer avui és la següent: per què estem encara així? Si portem tants anys parlant del mateix, tantes iniciatives, tantes propostes! Uns que sí, uns menys, uns més, uns parcial, uns no parcial; nosaltres, la supressió. L'únic partit català que no té cap vergonya de dir que vol la supressió és el Partit Popular, cap problema –cap problema–; entenem que el Govern ha de prendre altres mesures per estalviar diners per poder compensar l'ingrés que no vindria d'aquesta via.

Però per què estem aquí? Ho repeteixo: si els catalans encara paguem l'impost de successions i donacions és per la manca de voluntat política del Govern de la Generalitat de suprimir-lo, no té cap altra explicació, i perquè el senyor Montilla es deixa intimidar pels seus socis de govern, els quals no volen de cap manera que es faci la reforma d'aquest impost. Aquesta és la realitat.

Parlem d'un assumpte que ja s'ha convertit en molt urgent; era un assumpte important fa tres anys, molt important fa dos anys, i avui és un assumpte realment urgent. I urgent és l'exigència d'actuació. La tramitació d'aquesta proposició de llei que avui es presenta és necessària; ja en parlarem en la comissió, en la ponència, ja debatem els uts i els uts; no, vostès no volen, com sempre ho bloquegen.

Altrament, portin el projecte de llei del Govern ja, senyors del Govern i partits que donen suport al Govern; impulsin que el Govern porti aquí... Hi han mocions aprovades en aquesta cambra que comprometen el Govern a portar aquest projecte de llei. Per què no el porten? Algú pot contestar per què el Govern no porta aquest projecte de llei perquè el puguem debatre?

Acabo demanant..., per no dir exigint, que no es pot fer, no?, però demanant al Govern del senyor Montilla que actuï amb coherència amb el que ha anat dient, que ens plantegi una reforma, que la puguem discutir...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Acabo, senyor president. Però faci-ho amb caràcter urgent, en defensa de les famílies catalanes, en atenció i resposta al que s'ha convertit ja en un autèntic clam social al carrer. No segueixin donant l'esquena a les catalanes i els catalans; no es mereixen aquest mal tracte per part del seu Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, sant tornem-hi; jo començava dient: «No és la primera vegada, ni la segona.» Vostè deia que era la vuitena, les ha comptat, que debatem sobre l'impost de successions en aquesta cambra. I penso i em sembla que no aniré errada si crec que no serà l'última, tampoc, que debatem sobre aquest impost.

I, certament, en els últims temps els discursos que ens vénen, no com un clam popular, sinó que ens vénen de diversos grups d'interessos, de diversos sectors econòmics, i que també han anat acompanyats d'una remor mediàtica, en alguns grups mediàtics més que en altres, doncs, han traslladat aquest debat a l'opinió pública. És una bona notícia, crec que és una bona notícia que es parli de fiscalitat i que la fiscalitat transcendeixi aquesta cambra i també arribi a la ciutadania.

Però també una advertència: no té més raó ni més coratge qui més crida. I avui això semblava un teatre. I fem ideologia, sí, ideologia en fem tots; vostè, el primer. I, per tant..., perquè què estem fent en aquesta cambra? Fem política; la política és ideologia i són prioritats. I crec que partint d'aquí tots estarem més tranquils fent aquest debat.

Però evidentment si traslladem aquest debat a la ciutadania, també cal fer-lo amb tot el rigor, no es poden fer debats parcials, massa vegades tendents al populisme fàcil. La gent té ganes que li apugin els impostos, en general, en termes generals? No. Sap quins costos tenen les rebaixes fiscals? No. Sap quins serveis deixaran de tenir amb els regals fiscals que proposen? No. Doncs, per tant, aquests debats no s'han de plantejar, perquè no és desitjable, però tampoc és responsable. I en aquest cas, en el seu discurs, li ha mancat rigor. I darrere de les seves escenificacions dramàtiques és necessari destriar i avaluar clarament l'impacte de l'impost en la ciutadania: qui el suporta?, què significa?, quin impacte té sobre les finances de la Generalitat?

Avui presentem una esmena a la totalitat, els grups que donem suport al Govern, per moltes raons, totes de fons, perquè la seva proposta parteix de premisses i de valors que no compartim, perquè aquest debat de fons és l'abisme que ens separa, per dir-ho d'alguna manera, que ens separa en tots els debats sobre fiscalitat, per-

què al cap i a la fi és un debat de polítiques de dretes i polítiques d'esquerres.

I sí, com li deia, fem ideologia, perquè vostès també tenen un discurs únic sobre impostos, hi hagi crisi o no hi hagi crisi, i ara s'escuda en la crisi com un argument més, que ha estat pervers –després hi entraré–; perquè vostè l'única política sobre impostos és eliminar i reduir-los; han presentat propostes en pràcticament totes les figures impositives des que sóc present en aquesta cambra.

Però en això, per tant, és important no fer consignes ni generalitzar, perquè no és bo generalitzar. Les pujades d'impostos són bones? Doncs, miri, no sempre. L'exemple de..., o un mal exemple seria la reforma de l'IVA del Govern Zapatero. En això li donaria la raó: no sempre és bo apujar impostos. Però el que segur que és dolent és les seves propostes de reduir-los o eliminar-los per sistema.

I, miri, a Catalunya no tenim poder normatiu sobre gaires impostos directes; tenim el tram autonòmic de l'impost sobre la renda i l'impost de successions. I són aquestes figures, les directes, les que ens permeten redistribuir la riquesa en una societat que és desigual. I per això, perquè en el debat no ho tothom veu, crec que és important desmuntar alguns tòpics que vostè situa.

Per començar, és un impost que discrimina els catalans i catalanes?, perquè també és un sorollet que comencem a sentir. Doncs, no; l'impost de successions i donacions es va cedir el 2001, i algunes comunitats, unes quantes certament, han decidit suprimir l'impost. Però cadascú té els referents que té: jo miro cap a Europa; vostès miren cap al sud, miren a València, miren a Madrid, també poden mirar a Mali o al Marroc a veure quin impost de successions tenen. Doncs, jo miro cap a França; des del nostre grup mirem cap a França o Alemanya, trobem que és un referent millor.

Però és que a més penso fermament que a Catalunya no podem contribuir a aquesta carrera de rebaixes fiscals; no és una qüestió de comunitats autònomes, sinó de capacitat patrimonial. I si volem autogovern i volem poder tributari és per exercir-lo i no dilapidar-lo a la primera de canvi. I és bo recordar que també tenir aquest impost de successions i fer aquest esforç fiscal va ser decisiu també per arribar a un bon acord de finançament.

Un altre argument, que és un impost obsolet i que s'està limitant arreu, no és cert –no és cert–, i miri l'Europa dels Quinze.

«És un impost injust» –aquí parlaven sobre el peatge de la mort, en to dramàtic. Doncs, posem una mica de serenitat. Aquesta figura impositiva està gravant un increment gratuït de la renda del patrimoni; és una renda guanyada sense l'esforç personal de qui la rep, un patrimoni guanyat de més a més. Per tant, no penalitza el treball ni l'activitat econòmica –perquè vostè ho vol relacionar amb la situació de crisi–, per això és un impost que s'ha sostingut malgrat els mals indicadors econòmics.

És un impost que afecta principalment rendes mitjanes i baixes? Rotundament no. I aquí és quan vostè ha estat

pervers. Vostè vol que des de Catalunya compensem l'augment a l'alça de l'IVA amb l'impost de successions i donacions. Realment, això sí que és confondre la gent.

I vostè posava aquest exemple d'una família que tenia una «vivenda». Bé, aquest exemple que posava, que sortia al diari, parlava exactament, doncs, que tenia, que comptava amb una «vivenda» habitual de 520.000 euros, un apartament per valor de 370.000 euros –i parlem de valor cadastral en tot moment, no valor de mercat–, però a més a més hi havia un compte corrent de 58.000 euros i unes accions cotitzades per 50.000 euros. Vostès creuen que amb aquest patrimoni no es pot aportar 7.000 euros? Vostès realment creuen que no es poden aportar? Que és un drama o és traumàtic per a una família que compta amb aquestes reserves i amb aquest líquid?

Per tant, és precisament aquest impost el que més capacitat redistributiva té. El senyor Comín li ho deia, però els estudis diuen que el 40 per cent de la recaptació prové del 2 per cent de les liquidacions. Per tant, destaca, aquest impost, lidera precisament els seus efectes redistributius.

Un altre argument: «El Govern d'entesa no ha fet res per millorar l'impost.» Doncs, sí; el 2001 es va traspassar, però des del 2003 s'han fet reformes constants perquè s'ha anat millorant, i el 2007 la reforma va tenir gran calat, tant en donacions com, sobretot, en la part de «vivenda» habitual, que és el que afecta la gran majoria de la gent. I aquí és on es va intervenir. I aquest és el cas de la gran majoria de la gent, que sí, que en la «vivenda» habitual, a vegades, doncs, pot fer que els hereus no comptin amb el líquid suficient. Però, en aquest cas, 500.000 euros, pràcticament tots queden fora de l'obligació de pagar aquest impost, excepte algunes «vivendes» de luxe, perquè un habitatge amb un valor cadastral superior a 500.000, doncs, no és amb el que compta la major part de la ciutadania.

Una altra retòrica que hem sentit, que ara ja no l'ha utilitzat: «Cal reduir-lo per evitar que marxin cap a altres comunitats autònomes.» Doncs, miri, la recaptació de successions i donacions ha augmentat, i vostè ho deia, però no ha augmentat als tipus impositius. Vostè diu: «Ha augmentat.» Sí, ha augmentat, senyal que la capacitat patrimonial també deu haver augmentat, per això augmenta la recaptació, però el que no augmenta precisament són els tipus marginals.

Per tant, aquests són els arguments que no ens serveixen, els seus arguments, tan ideològics els seus com els nostres, perquè això és el que estem fent aquí, estem fent política i estem assignant prioritats.

Però per això també exigeixo i exigim, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, un debat serè i rigorós. Abans d'abordar qualsevol reforma, cal avaluar l'impacte de les que ja s'han fet; no tanquem la porta a introduir retocs, però sempre per mantenir-lo, per preservar-lo i millorar la seva progressivitat. I això pot dir qualsevol mesura. Cal personalitzar-lo –la senyora Cabasés parlava de «cirurgia fina»–, és veritat; hi ha casos que encara s'escapen i cal entrar-hi. Podem fer-lo més just, podem entrar a augmentar exempcions, millorar

correctors de parentiu i millorar també els indicadors del patrimoni preexistent. I en aquest sentit anava la resolució que vam aprovar.

Per això no donem suport a la seva proposta, perquè parteix de premisses que no compartim, perquè volen mantenir i preservar..., perquè volem mantenir la funció social d'aquest impost i perquè és irresponsable que en plena crisi econòmica vostès proposin reduir 800 milions el pressupost de la Generalitat. I això expliquin-ho a la gent que ho està passant més malament, expliquin que vostès volen reduir 800 milions d'euros del pressupost de la Generalitat per er serveis públics. Aquesta és la seva manera de contribuir al país.

La nostra manera d'avançar en l'autogovern de Catalunya no és fer volar coloms, sinó amb instruments reals, i els impostos també ho són. Perquè la història ens demostra que els impostos són la base de la construcció dels estats, són una inversió de present i de futur. Si volem un país avançat, modern, equitatiu, significa invertir i, per tant, contribuir. Aquest és el país que volem, i el patriotisme, al nostre entendre, es demostra així.

Gràcies, president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*... Me tienen ustedes hecho un lío. Me voy a poner, hoy, con el Gobierno. (*Remor de veus.*) Y voy a defender la posición del señor Comín en el año 2007, en el debate del 18 de abril del 2007, cuando se presentó la primera proposición de ley de Convergència i Unió.

¿Qué decía el señor Comín entonces? (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí. Lo vamos a leer. ¿Quién lleva la iniciativa en este tema?: «Perquè en aquesta iniciativa, en aquesta matèria, la iniciativa la porta el Govern. No és que tingui dret a dur-la el Govern; és que ja l'està portant, la iniciativa, quan el Govern, en aquesta qüestió, ja ho han dit el president i el conseller en aquesta matèria, parlem d'aprovar aquest any» –hablamos del 2007, «aquest any»– «la reforma de l'impost, que sigui una reforma radical, substancial, com li deia, que el 80 per cent dels ciutadans quedí absent de la tributació de pagar. Per tant, la pressió fiscal mitjana es reduirà substancialment per a tots els contribuents.»

Perfecto, totalmente de acuerdo. La iniciativa la puede llevar el Gobierno. ¿Cuándo? El año 2007 sabemos que ya no, ya llegó un poco tarde. Pero, ¿este año, quizá? ¿En la ley de acompañamiento? Tienen la oportunidad de decirlo hoy aquí: «No se preocupen, no tengan prisa que dentro de un mes, que presentamos los presupuestos y la ley de acompañamiento, llegaremos con nuestra reforma.» ¿Tendrá los términos de entonces?

¿Cuáles eran los términos que planteaba el señor Comín entonces? Curiosos. Recordémoslos. «Eliminar de forma considerable el mínim exempt. En el cas d'habitatge de pares a fills, aquest mínim exempt, ja li ho deia, arri-

barà als 500.000 o 600.000 euros. Per tant, a més, totes les herències petites i mitjanes en matèria d'habitatge quedaran alliberades de pagar; millorarem el tractament fiscal per als familiars directes, per a cònjuges i per a fills. A més, el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars a les noves generacions, creiem que no ha de suposar una càrrega fiscal costosa.»

Bueno, yo, hasta ahora, he estado defendiendo siempre, aquí, la no supresión y sí la reducción del impuesto. Hoy, el Grupo de Convergència i Unió, por primera vez, se suma a los partidarios de la reducción, que no de la supresión. Anteriormente, había presentado algunas propuestas en que el tipo era tan alto, de la reducción, que prácticamente lo dejaba inexistente; era un juego de manos en el que se trataba de eludir la competencia del Estado para hacer inviable la propuesta. Sinceramente, creo que no es el caso de la propuesta que ha plantea hoy aquí; no estamos hablando de supresión en los términos en que se planteaba en otras proposiciones de ley que se presentaron en esta cámara, sino de una reducción significativa.

Por lo tanto, siguiendo el evolucionismo fiscal, que no el abolicionismo que en alguna ocasión he defendido aquí, votaré por primera vez a favor de una proposición de ley de reforma del impuesto de sucesiones. Pero votaré a favor siguiendo las tesis del Gobierno, las del año 2007, porque en aquel momento ustedes se comprometieron a algo que no han cumplido. Se comprometieron a hacer dos semanas a algo que, lamentablemente, no cumplirán. Porque –aquí ha quedado puesto de manifiesto– el lío interno que tienen en su grupo, en sus grupos, es tan grande que lo hace imposible.

Si lo ha dicho hoy la señora Cabasés, y reproduzco literalmente sus palabras, me han hecho meditar: «En aquest moment, estem al costat del Govern.» «En aquest moment.» Fins quan? (*Remor de veus.*) Fins quan? Arribaran a Cap d'Any? Arribaran al debat de pressupostos de l'Estat? Què faran, senyors d'Esquerra Republicana? Dirà el senyor Ridao que el sagrat és suprimir l'impost a Madrid? O dirà Puigcercós aquí que el sagrat és reformar-lo? Ens tenen fets un embolic.

Yo creo, sinceramente, que, a la vista de este escenario..., y ojalá me equivoque, pero comprendan que ya no crea en sus palabras, vistos los incumplimientos reiterados. Son ustedes realmente retorcidos en los planteamientos, y basta con ver la moción que presentaron hace unas semanas para comprobar hasta dónde llega su grado de retorcimiento para eludir –para eludir– las obligaciones.

Pero creo que estamos asistiendo a un debate claramente demagógico. Sí, sí, sí, demagógico, porque se nos viene..., dicen: «¿Quieren ustedes dejar a los pobres perceptores del PIRMI sin el dinero?» Claro que no. Yo quiero dejar a su Gobierno sin informes inútiles, quiero dejar a su Gobierno sin donativos y subvenciones inútiles, quiero dejar... (*Veus de fons.*) Pues, bueno, dejémoslos en 500 millones; seguro que los gastan entre informes, subvenciones, regalitos, viajes... (*Remor de veus.*) ¿Contamos? –¿contamos? Todo el impuesto sobre sucesiones, toda la recaudación del impuesto sobre sucesiones, ustedes la dilapidan.

No, no dejen a los pobres perceptores del PIRMI..., por Dios, claro que no. No, hagan escuelas, hagan centros de salud. De verdad, tienen todo nuestro apoyo. Estoy seguro de que la oposición estará encantada de que los hagan. Pero, desde luego, no vengan aquí diciendo que los que hoy defendemos la reforma del impuesto, que no su supresión... Pero, bueno, en este aspecto, coincido con ustedes, que también está a favor de la reforma del impuesto..., lo que pasa, que no sabemos los extremos. Concrétenlos, dennos esa satisfacción. ¿Este año? Creo que es la oportunidad. Saque un titular, señor Comín. Hoy, si usted dice aquí: «Nos comprometemos a que, antes de finalizar el año 2009, Cataluña tendrá una reforma del impuesto sobre sucesiones en la que quedará vinculado..., quedará vinculada por mis palabras del año 2007.» Seguro que muchas de las personas que van a visitar al señor Teixidó y que van a visitar al Grupo Popular y que me vienen a visitar a mí estarán encantadas de agradecerle a su Gobierno la reducción del impuesto.

No es el momento de hacer demagogia, sino de ponerse manos a la obra, y yo creo que es demagógico..., les voy a poner un ejemplo. ¿A quién afecta esto? A mí. Impuesto sobre sucesiones, caudal: 119.846 euros de caudal –caudal. ¿Cuánto ha pagado en total? Dos mil ochocientos euros. ¿Eso son grandes millonadas? Son grandes millonadas... Estos son los que estarán beneficiados por la reforma, es de imaginar. Pues, no le quepa la menor duda que están deseando que el año que viene queden exentos de estos pagos. Desde luego, la sociedad catalana se lo agradecerá.

Y no hablemos en términos de competencia fiscal a la baja ni de otros términos que, sinceramente, aquí ya hoy no tocan, porque realmente, a nivel de España, el impuesto prácticamente está desaparecido en casi todas las comunidades autónomas.

Y, desde luego, hablar de solidaridad y hablar de equidad, después de aprobar ayer el blindaje del concierto en el País Vasco, sinceramente, a algunos nos suena a pura demagogia.

Muchas gracias.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada per 72 vots a favor i 54 en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa ha quedat rebutjada.

(Remor de veus.)

Alteració de l'ordre del dia

Senyores diputades, senyors diputats, els demano un moment d'atenció, perquè hi ha hagut algunes demandes d'alteració de l'ordre del dia, de manera que en aquests moments començaríem el debat del punt vuitè, però no el votarem fins demà; demà començaríem el Ple amb les interpellacions, i la interpellació del número 12, que és sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència, passaria abans de la número 11, o sigui, després del número 10, i finalment, les dues mocions també intercanviarien l'ordre. Això són les demandes que hem tingut.

Per tant, resumint, seguidament farem el punt número 8, que no votarem fins demà. Demà començarem amb interpellacions; a les interpellacions hi ha un canvi, la 12 passa per davant de l'11. Abans de les mocions votarem la llei i votarem els altres punts de l'ordre del dia que tenen votació, i farem les mocions també amb l'ordre intercanviat.

Podem aprovar-ho? (Pausa.) Gràcies.

Proposició de llei

de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors (debat de totalitat) (tram. 202-00066/08)

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la Proposició de llei de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors. Té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria, abans de tot, emmarcar la naturalesa d'aquesta proposició de llei, una proposició de llei que, dit sigui de pas, alguns esdeveniments recents reconeguts pel propi Govern la fan encara més justificable i molt més oportuna. La situació actual de greu crisi econòmica i amb greus conseqüències socials entenem que cal abordar-la des de moltíssims àmbits, cap àmbit, per petit o gran que sigui de l'Administració, cap àmbit de l'acció política ha de ser indiferent a la situació i al context actuals, i això vol dir que cal prendre moltes i grans petites decisions. No n'hi haurà cap que per ella mateixa sigui la solució amb majúscules, però entenem que la suma de totes elles pot ajudar a superar-la. Accions i decisions que s'han de prendre tant en el sentit de provocar i impulsar noves dinàmiques positives per a l'economia i per a la protecció social, com també en sentit invers, accions i decisions que han de tenir per objecte prevenir dificultats justament tot allò que pot comportar el malbaratament de recursos.

En aquest darrer sentit, suposo que tothom estarà d'acord que cal un combat sense treva per evitar tota despesa pública que no respongui a cap necessitat imperiosa, i penalitzar tot allò que en termes col·loquials en diem llençar els calés de l'Administració, que vol dir,